

GEZONDHEID IN EEN VERANDERENDE WERELD

AL 100 JAAR ONZE ZORG

ZIE JE MIJ? ZAÏRE KRIEGER

Zie je mij? Of kijk je alleen?
Open je je ogen en richt je je tot mij, of zie je mij?
We kijken zonder moeite, maar zien is zeldzaam,
Kijken nemen we voor lief, tot we voor blind staan
Kijk naar de persoon naast je,
Wat zie je? Want we kijken naast en langs elkaar,
We leven door posts en screens
we kunnen altijd kijken
maar niet alles door zien.

We zien niet wat er pijn doet, waar de dokter recepten voor heeft uitgeschreven.
We zien niet de terugkomende kwalen.
De knieën die soms spaak lopen, de stijve ruggen.
We zien niet de mantel van zorg, die we leggen over de ander.
We denken vaak dat gezondheid net als kijken, voor zich spreekt
Tot we ziek worden, en het ons de woorden ontnemt.
Tot we onze eigen fragiliteit in de ogen staren.
want ziekte is niet altijd het zichtbare.

Er zijn mensen die leven met stille pijn, die op wachtlijsten wachten op uitsluitel.
Zij die door covid nog steeds angstig zijn, zij die uitbehandeld.
Zij die ongedocumenteerd leven, volgens onze regels wel recht op zorg,
Die gezondheid ontwijken omdat de portemonnee geen ruimte borgt.

Kijk naar de persoon naast je
Je ziet niet je kijkt, en kijkt, en kijkt,
Maar uiteindelijk, zal je jezelf kunnen zien.
Solidariteit, zien, begint naast je, bij de persoon naast je op de stoel
Bij de bedelaar bij de albert heijn, met dromen, en een favoriete kleur
De verwarde man op straat die zoekt naar flessen, ook hij heeft voorkeuren
En wensen en een verhaal.
De ongedocumenteerde vrouw die de taal niet spreekt,
Maar je de oorlog nog in haar ogen kan horen.

GEZONDHEID IN EEN VERANDERENDE WERELD

AL 100 JAAR ONZE ZORG

Als wij de mensen naast ons niet zien, is er geen ruimte voor solidariteit
Dingen worden zwart of wit, winnaar en verliezer, een zielig slachtoffer en een machtige helper.

En zo plaatsen we ongezien mensen onder en boven ons,

Zij die hebben, en zij die gebreken

Zij die kennen, en de leken

Zij die ondergaan, en de agitator

De zwarte armen, en de white savior,

Hoe je mensen hier behandelt, is hoe je de ander behandelt

En hoe je de ander behandelt is hoe je jezelf behandelt.

Je moet jezelf in de ander, ook al is hij aan de andere kant van de wereld kunnen zien

Je moet dat meisje in Sudan kunnen zien als een meisje met dromen, met een favoriete kleur, en
favoriet eten

Je moet die man in Gaza kunnen zien, als een man die filmmaker wil worden, en die houdt van dansen

Je moet die moeder in Congo kunnen zien, als een vrouw die ooit een dochter was,

Je moet niet alleen kunnen kijken, je moet iemand echt kunnen zien.

En dat kost wat.

Dat kost het beeld van jezelf dat je had,

Het kost een bloedend hart, elke dag.

Zelfs het licht uit iemand's ogen moeten zien glijden.

Maar als je dichtbij niet ziet, wat betekent je hulp aan de andere kant van de wereld

aan de andere kant van de globe

als je dichtbij niet ziet

dan is alles altijd een ver van mijn bed show.

maar zien levert ook veel op.

Het levert volledige plaatjes op.

Niet alleen van de ander, maar van onszelf.

Als deel van een hele wereld, en de wereld deel van ons

Zie je mij?

Zie jij jezelf?

Als je echt ziet, en ziet en ziet

Dan neem je kijken nooit meer voor lief.